

BRIEF VAN DE DAG

Ik ben zoveel meer dan een kind dat afgestaan werd

Praveen Meekels
Oudergem

Als adoptiekind ben ik de negatieve houding tegenover adoptie beu. ‘Ben je hier - gelukkig?’, ‘Heb je altijd geweten dat je geadopteerd bent?’, ‘Heb je je ouders al ontmoet?’ Dat soort vragen overvallen me steeds. Waarom gaan mensen ervan uit dat ik niet gelukkig ben? Waarom zou ik moeten verantwoorden of ik al dan niet op zoek ben gegaan naar mijn ouders?

Ik worstel niet met mijn identiteit. Ik ben een Belg met Indiase roots, ik draag twee culturen in mij, ik heb twee families. Maar ik ben nog zoveel meer dan iemand die als kind afgestaan werd. Ik wil de vele mensen die mij ‘advies’ geven over wat ik zou moeten voelen, hoe ik daarmee zou moeten omgaan, vragen me als een individu te behandelen. Niet elk ‘weeskind’ is hetzelfde. Ik heb een rootsreis gemaakt naar India, samen met zeven andere geadopteerde vrouwen die in hetzelfde weeshuis zaten. Ik dacht dat zij me wél zouden begrijpen. Maar ik heb me nog nooit zo onbegrepen gevoeld als toen. Dus nee, we hebben niet allemaal dezelfde ervaring, en we zitten niet allemaal met dezelfde vragen.

Ik wil me hier niet uitspreken over de vraag of adoptie goed of slecht is. Natuurlijk veroordeel ik wanpraktijken zoals kinderhandel en de misbruiken, maar daarom moeten we adoptie toch niet over de hele lijn veroordelen?

*“Het grootste cadeau dat mijn biologische moeder
mij ooit heeft kunnen geven, is mijn moeder”*

Er zijn in België zoveel vrouwen die geen kind kunnen krijgen: niet na talloze ivf-pogingen, niet via een adoptiebureau. Mijn moeder heeft er tien jaar over gedaan om een kind te kunnen adopteren, ze heeft er hard voor gewerkt en gevochten. Steeds - opnieuw kreeg ze te maken met vooroordelen: mensen vroegen haar of ze mij adopteerde omdat ze een modegril volgde. Ook ik kreeg met vooroordelen te maken. Hoe vaak heb ik niet te horen gekregen dat ik verwend ben omdat ik geadopteerd ben, omdat ik enig kind was?

Ik heb de Belgische mentaliteit, normen en waarden meegekregen, maar doordat ik een andere huidskleur heb, zien sommigen mij als een ‘buitenlander’. Dat is enorm frustrerend, maar gelukkig was ik altijd goed omringd. Sinds mijn kinderjaren heeft mijn moeder me altijd geholpen met alle vragen die ik haar stelde over adoptie.

Ik hoor soms dat ik als geadopteerde niet veilig gehecht zou zijn, omdat ik weggerukt ben uit mijn oorspronkelijke omgeving. Ik zou geen relaties kunnen aangaan, niet weten wat liefde is. In 1993 ben ik geadopteerd door een Vlaams gezin, maar tot ik twee jaar was, was het mijn biologische moeder die me opvoedde. Na de dood van

mijn biologische vader heeft zij me afgestaan, omdat ze niet anders kon. Ik heb dus wel degelijk de liefde van mijn biologische moeder gekend en heb bij mijn ouders ook alleen maar liefde gevoeld.

De mogelijkheid om het leven op verschillende niveaus en dimensies te voelen, is een rijkdom waarin ik mij door geen enkel individu of geen enkele maatschappij laat beperken. Het grootste cadeau dat mijn biologische moeder mij ooit heeft kunnen geven, is mijn moeder. Ik gun ieder kind een moeder zoals de mijne. Haar warmte, haar optimisme, haar onbevooroordeelde houding, haar open geest en het feit dat ze mij altijd heeft geaccepteerd heeft zoals ik ben. Ik wil ook graag alle wensouders een hart onder de riem steken. Ze mogen zich niet laten ontmoedigen door de negatieve verhalen.